

פרשת ויגש

"ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני ידבר נא דבר באזני אדני.. " (מ"ד, י"ח)

כל הנסיונות עד כה ליצור הבנה בין הצדדים עלו בתוהו, ופתרון תסבוכת אחת יוצר תסבוכת חדשה קשה עוד יותר. במקרה שכזה מבין יהודה כי עליו לצאת מתבנית המשא ומתן המקובלת- ולעבור לנימה האישית. הוא לוקח את הסיכון מול השליט המצרי, ופונה אליו מזווית אחרת שאינה מקובלת למעמד זה- כאדם מול אדם, ללא הבדלי מעמדות.

הסיכון שנטל נושא פרי: "ולא יכול יוסף להתאפק.. ויתן את קלו בבכי.. " (מ"ה, א'-ב').

(עיון בפרשת השבוע)

שעור פרשת השבוע: הר' דוד אסולין

שבת		ימי החול	
הדלקת נרות	16.21	זמן תפילין /טלית	5.45
מנחה א' 14.00	ב' 16.30	סוף זמן ק"ש	9.09
ערבית ושיעור גילי זיוון		שקיעה	16.42←16.45
שחרית א'	6.45	מנחה א' (בחד"א)	12.45
שחרית ב'	8.30		
קידוש	11.30	מנחה וערבית	16.30
מנחה 12.30	13.30	צאת הכוכבים	17.01
לימוד 'דור לדור'	16.45	ערבית	20.10
צאת השבת	17.19	שחרית נוער	7.30

אחות תורנית- הילרי יום טוב

שבת
שלום

עֵרַת וְעֵרַת

שיאה של פרשת ויגש, פרשת בר המצווה של אבי- שמעון אש ז"ל, היא התוודעותו של יוסף לאחיו. הסליחה, הקבלה וההשלמה הם הגיבורים הראשיים במפגש זה. השבר המשפחתי שהתחיל במכירת יוסף בא כאן לסיומו בצורה מפתיעה. האם כל משבר יכול להיפתר בצורה חיובית שכזו? האם יכולת הפיוס וההכלה הוא התכונה הקשה ביותר של האדם?

וְלֹא קָנְאוּ בְּוֵהָאֲחִים
עַל כְּתֹנֶת הַפְּסִים.
שָׁבָה הַלְבִּישׁוּ גַם אוֹתָם
כְּשֶׁהוֹרְדוּ מִן הַפְּסִים.

וְלֹא חָלַם וְלֹא פָתַר
וּמִן הָאֱלֹמָה לֹא קָם,
וְלֹא נִגְרַע שְׁעִיר-עֲזִים
בְּהַטְבְּלָה בְּדָם.

וְאֲבִיהֶם לֹא הִפְרָה,
כִּי רַבּוּ בְּנֵי זְקוּנָיו,
וְרַק מִלְמַל חֲיָה רָעָה
וְלָרְאוֹתָם לֹא שָׁב.

המשורר אבנר טריניין, משתמש בדימויים רבים מסיפור יוסף ואחיו בשירו "כתנת פסים" המתאר שבר נוראי אחר בהיסטוריה שלנו, השואה.

בשיר מופיעה המילה "לא" שבע פעמים, כסמל למספר הימים של "השבעה" כנגד לדימוי (המשתמש באותם האותיות) הפרות השבעות בחלומו של יוסף. כתונת הפסים שקיבל יוסף היא סמל לאהבה - אהבת האב את בנו. כתונת הפסים בה הולבשו היהודים במחנות היא סמל השפלה ודיכוי.

דימוי הפסים מופיע פעמיים – פעם אחת כפסים על בגד ופעם שנייה כפסי הרכבות, שהובילו את היהודים אל מחנות ההשמדה. השואה אינה חלום שאפשר להתעורר ממנו ולומר שזה היה רק חלום, בניגוד לחלומות יוסף. במקום סיום טוב שבו יעקב חי שנים רבות וזוכה לפני מותו לראות את בנו האהוב, בשיר אין סיום שכזה. השבר כאן גדול, האם נוכל להתפייס? לסלוח? להבין?

"...פולנים התנפלו על מרוקו
רוסים נכנסו בתימן
מצרים חטפה מטורקיה
שבדרך תקעה את יוון
איך שביניהם הסתבכנו

הדרורה

הדרורה הצעירה
 אחר מקום קינון יאה לה- היא תרה,
 פרשה כנפיה והתעופפה –
 ממרום הצפון עד הדרום ריחפה,
 במישורי הנגב מצאה את מבוקשה,
 נחתה ובנתה קן עם שאהבה נפשה.
 קן חם ונעים, מרופד ואוהב,
 מוקף ענפים מחבקים ותומכים
 מכל הלב.
 מדי ב' קר יצאה הדרורה מן הקן
 ופצחה ברון,
 בקולה, קול סופרן, כקול פעמון
 (הִקְיָה זֶה לִיד שֶׁל שׁוֹבֵרֵט? מִשֶׁל בְּדָ קִנְטָטָה?
 או, אוֹלִי, אֶרְיָה מִ-לֵה-טְרַאנְיָטָה?)
 נִיעָרָה הַדְרֹרָה אֶת מוֹטֵת כְּנַפֵּיהַ הַפְרוּשׁוֹת
 כְּשׁוֹאֵלֶת: מִי יְבוֹא אֶצְלִי לַחֲסוֹת?
 תִּלְמִיד מֵרֶדֶן, שֶׁנִּפְלַט מֵהַמְסַגֵּרֶת,
 נֵעֵרָה נְבוּכָה שֶׁלֹּא כֹל-כֵּךְ מִסְתַּדְרֶת,
 קָשִׁישׁ שֶׁכּוּחוֹ תֵשׁ אַחֲרֵי שְׁנוֹת עֲבוּדָה מִפְּרֻכָּת
 וְהוּא זָקוּק עֵתָה לְסִיוֵעַ וְלִיד תּוֹמֵכָת.
 וְהַדְרֹרָה מְבַרֶרֶת פֶּה, שֶׁם מִלְקָטָת,
 עַד תִּתֵּן מַעֲנָה לְכָל יַד מוֹשֵׁטָת,
 בְּסַמְכוֹתֵיּוֹת וּבְנוֹעֵם, בְּשִׁיקוֹל נְבוֹן,
 לְכָל בַּעִיָּה הִיא תִמְצָא פֶתְרוֹן,
 וְהַכֹּל קִיוּוּ – בּוֹדָאִי וּלְבַטָּח,
 כִּי כֵךְ יִתְנַהֲלוּ הַדְּבָרִים לְנֹצַח...
 עַד ב' א' הַיּוֹם יוֹם הַבְּשׂוּרָה הַמְרָה,
 וְהַדְרֹרָה שֶׁלֵנוּ מִקִּינָה נַעֲקָרָה,
 וְאַנְחָנוּ שׁוֹאֵלִים: מִדּוּעַ?
 וְלִמָּה יִצָּאָה עֲלֵיהָ הַגְזֵרָה??

נכתב על ידי דליה דן - מאת שלמה פלדמן דרכה רומאן

הפיוץ הפנימי

בבוקרו של יום חמישי שעבר - יצאו ילדי החטיבה למסלול מאתגר סמוך לדימונה, וצלחו את 'נחל חתירה' אשר קירותיו גבוהים ותלולים. ב'מעלה פלמ"ח' טיפסו על סולם עם ידיעות אחיזה וכבלים בגובה של 7 מטרים ולקינחו קפצו האמיצים שבהם לבריכה כמעט קפואה ועוצרת נשימה. מיותר לציין (ובכל זאת נעשה זאת) ש'כל הנערים/ות', חזרו לקיבוץ עייפים ומרוצים. כך נחתמה לה תקופה ארוכה של בילויים וטיולים, שהחלה עוד במבצע "עמוד ענן", ועתה מוכנים ילדינו להסתער מחדש על חומר הלימודים בכוחות מחודשים.

באותו היום לפנות בוקר, נבקעו הצינורות המקיפים את ארון החשמל הראשי של קומת המשרדים, הנמצאים בסמוך לשירותים, הציפו את ארון הסעף והשביתו את פעולת המחשבים ב'מרכז העצבים' של הקיבוץ. מיד עם תום התפילה, ולאחר שיואל סגר את צינור המים הראשי, הגיע בניה חמוש בפן מקצועי במיוחד. בשקט נפשי ובקור רוח, ייבש את חיבורי החשמל כשהמים לו חומה מימינו ומשמאלו, ועובדי קומת המשרדים מציפים אותו בשאלות ובקשות. בתוך זמן קצר חזרו העניינים לשגרה, ואנו נשמנו לרווחה. הפיצוץ עד לרגע זה, נמצא תחת חקירה...

במוצ"ש - נערכה אסיפת חברים, בנושאים כבדי משקל: בחירת "הנהלת האגודה" המשותפת לשכונה ולקיבוץ. בחירת "מזכירות לקיבוץ". סיוע הקיבוץ לתכנית השקעות האגודה ואישור ההצעה המתוקנת להורדת מס האיזון. למרות חשיבות הנושאים נרשמה דלילות משתתפים עד כדי כך, שקם אחד מהחברים ו'הציע לסדר' לדחות את האסיפה. עופר טען כנגדו, כי לא ייתכן לעכב החלטות ולפגוע בהתקדמות התהליכים כל עוד יש תוקף חוקי למספר המשתתפים - ובהצבעה שנערכה נתקבלה עמדתו של עופר.

לאחר בחירת "הנהלת האגודה", נתבקשנו לאשר סיוע "לפנים משורת הדין" מכספי הקיבוץ לטובת "תכנית השקעות האגודה". היות והסכום הקיים אינו מספק את הצרכים המתגברים והולכים, נתבקשנו לאשר את ההעברה, כמחווה של רצון טוב כלפי תושבי השכונה. הסתייגויות רבות עלו מהקהל מהחשש שמדובר בתקדים שיאומץ לרעת הקופה הקיבוצית, וכפשרה - הוחלט בהצבעה, על העברה 'חד פעמית'.

כשהגענו לנושא בחירת "חברי המזכירות" נאלץ בוקי להסביר לנוכחים מהי הגדרת התפקיד של גוף זה ומה הן מטרותיו, היות ופעילותו נדחקה תחת גלגלי התהליכים שהוצאו בשנים האחרונות. ולאילו שלא היו נוכחים.. מדובר בגוף שתפקידו לגבש אסטרטגיה ולבחון את הגופים שמתחתיו - הנהלות המשק והקהילה. חברי המזכירות נבחרו בשעה טובה בפתקי הצבעה, ופנינו לנושא השלישי - הורדת מס האיזון. בהצעה המתוקנת שהובאה להצבעה, ניכרה במקצת השפעתה של 'הצעת בלס' שקרא לשתף כמה שיותר חברים בהורדת המס והיא אושרה בהצבעה. רק הסופגניות הטוריות שהוצעו לנו בנר שמיני של חנוכה!.. נדחו ברב קולות.

במהלך השבוע - דיווחה התקשורת העולמית עוד ועוד פרטים על הטבח בבית הספר שבקונטיקט ארה"ב. מסתבר שמספר כלי הנשק השייכים לאזרחים, באמריקה השלווה - בערך כמספר תושביה, בעקבות ה'תיקון השני לחוקת ארה"ב', שחוקק לפני מאתיים ועשרים שנה. אז, החשש היה לחמש את המדינות עצמן - צעד שעלול היה לסייע להפיכה צבאית מול הממשל הפדראלי. המדינה העדיפה לתת לאזרחים עצמם, או למיליציות מקומיות, את הזכות הבסיסית להתגונן. ומאז, הקימו אזרחיה נשקיות משל עצמם, בטענה שמדובר בזכות אזרחית בסיסית..

ביום רביעי - הלך לעולמו הרמטכ"ל ה-15, אמנון ליפקין-שחק, איש אציל בעל שני עיטורי העוז, ולוחם יצירתי - בו נועצו ראשי צבא ומערכת הביטחון עד יומו האחרון - יהי זכרו ברוך!

ביום חמישי - הסתיימה שביתת האחיות, עם הבטחה מעורפלת ומתמשכת לתוספות שכר וביומרה גדולה: "לעודד את הכניסה למקצועות הסיעוד"...

"לזכור ולא לשכוח"

סיפור ילדותה של ליז זמורה
(אמא של עידית לנדאו)
בתקופת השואה, מאז ועד היום.

מוצ"ש ח' בטבת
22.12.12
בשעה 20:45
במועדון לחבר

הציבור מוזמן- ועדת תרבות

30 ליהודה שלמון ז"ל

ביום שני, י"א בטבת, נקיים אזכרה לזכרו של ראש משפחתנו.

בתכנית:

15:30 - התכנסות בבית העלמין.

16:30 - מנחה - לימוד משניות ודברים לזכרו

17:00 - הרצאה מפי איתן זיו, תושב כפר עזה ומדריך במוזיאון המים של ניר-עם בנושא : המאבק להתיישבות בנגב – כנגד כל הסיכויים.

לאחר ההרצאה יתקיים שיעור קצר מפי שלמה בן שלום.

ערבית

פרטים על מיקומו של הערב לזכרו של יהודה ז"ל – יפורסמו בהמשך!

המשפחה

עשרה בטבת

5.01 תחלת הצום
6.00 שחרית
7.30 שחרית נוער (בבית הספר)
12.45 מנחה גדולה
16.20 מנחה קטנה
16.55 ערבית
17.01 סיום הצום

כַּיִסָּה-יִשָּׁה עַל הַמַּשְׁךְ סְעוּדַת הַשַּׁבָּת Le הוֹוֵתִיקִים

ניהלנו השבוע שיחה על המשך סעודת השבת של משפחות הוותיקים. לדאבוננו מספר הסועדים ירד בזמן האחרון, אבל כל מי שהשתתף בשיחה הביע את רצונו להמשיך ולאכול באולם אשל.

אנו כל השנים היינו משתתפים בסעודה וגם הבנים שבאו לבקר התלוו אלינו, ותמיד הייתה אפשרות לנהל שיחה ולהיפגש עם חברים ועם אורחיהם, ואני מקווה להמשיך בכך. הייתי רוצה למצוא יותר סועדים, גם חברים וותיקים וגם צעירים. נשאלת השאלה – איך אפשר לשפר את המצב, ויש כמה רעיונות:

לא חייבים להיות שותפים קבועים, אפשר לבוא מדי פעם, עם אורחים ובלעדיהם. למשפחות צעירות אפשר לקבוע תמיד מחיר נמוך יותר עבור ילדיהם. רצוי לתת לסעודה גם קצת תוכן רוחני – כגון דבר תורה, וכדומה.

אפשר בוודאי להעלות רעיונות נוספים בכדי למשוך חברים ולא לאפשר את ביטול סעודת השבת.

מריס Le מוזמן

”צורה בטבת” – 140 שנים להולדת ביאליק

באוקטובר 1930, כשנתיים וחצי לפני הגעת היטלר לשלטון, שיתף ביאליק בחרדות הגוברות שלו את מזכירו יוחנן פוגרבינסקי: ”עננים כבדים עולים בשמי גרמניה. הרשעים הללו עינם וליבם לא רק לרכוש היהודים, אלא גם, חלילה, לנפשם, לנפשם ממש. אין ספק כי הנאציזמאל – סוציאליסטים עם לודנדורף והיטלר בראשם עומדים לעלות לגדולה. איני יודע מתי יקרה זה, אבל הם יכבשו בקרוב את השלטון – כל הציפורים בברלין מציצות זאת מעל גגות הבתים – ואז תבוא כליה חס וחלילה על כל יהדות גרמניה. מי יודע באיזו צורה תוצא לפועל מחשבת הרשעים הללו, אבל לבי אומר לי, כי רע ומר יהיה גורל היהודים בארצו של גיתה, והשומר נפשו צריך לברוח משם”. לכך הוסיף ביאליק עוד חזות קשה ממנה: ”רואה אני, כי לא רק ביהדות גרמניה יפגעו הרשעים הללו, אלא בכל יהדות אירופה. בכל ארצות אירופה יושבים היהודים אל עקרבים, ואם חס וחלילה יעלו הנאצים לשלטון בגרמניה, יבואו, במוקדם או במאוחר, למלחמה עולמית, ואז צפויה חס ושלום כליה לכל היהדות האירופית” (י פוגרבינסקי, חמש שנים עם ביאליק, הדואר, 9.3.1945).

לנוכח זאת החל ביאליק להאיץ בכל הסובב אותו להימלט מאירופה ולהשתקע בארץ ישראל. כך, לדוגמה, כתב ביאליק בהתרגשות אל ידידו הברלינאי מאיר פינס ב-15 באוקטובר 1930: ”אילו הייתי אבי אביך הזקן הייתי בא אליך לילה לילה בחלום ומצווה: 'עלה לארץ ישראל והצל את נפשך ונפש בניך'. לבי מנבא לי לימים רעים לישראל השרויים בין הגויים. הימלט מבעוד מועד... פן תינחם באחריתך” (איגרות ביאליק, ה, עמ' צח).

בשנת 1933 קלט ביאליק ביתר תוקף את מה שהולך ומתרגש על העם היהודי, וייחד לחורבן הנורא, שאותו חש כבר בעצמותיו, את הביטוי המקראי ”שואה” – ביטוי ששב וחזר מעתה במכתביו של המשורר ובנאומיו, ומכאן כנראה השתגר מאוחר יותר אף בעיתונות ובציבור. ”השואה אשר באה על אחינו בגרמניה גילתה לעיני כל העולם, מה רעועה וכושלת עמדתו של עם אשר לא אדמתו הוא תתמוך צעדיו”, כתב ביאליק (שם, עמ' רסא), וברוח זו אף הצהיר על עמדתו החד-משמעית לגבי ארץ ישראל כמקום המפלט, התקומה וההתחדשות הלאומית: ”השואה באה לפתע פתאום כל כך! אבל בשבילנו אין זו הפתעה. ידענו זאת מראש... אין לנו ברירה אחרת אלא ללכת בדרך הפוכה, לשוב מן העולם הגדול אל הפינה שלנו, לארצנו... לשמור על הקיים, להצמיחו ולפתחו, וגם להוסיף עליו” (ח”נ ביאליק, דברים שבעל-פה, א, תל אביב, תרצ”ה, עמ' רמד);

ככל שנקף הזמן התגברה דאגתו של ביאליק, ומכתבי ההתראה שלו נעשו תכופים יותר. כך, לדוגמה, כתב המשורר ביולי 1933 אל ידידו ישעיהו וולפסברג (שישב אז בשוויץ): ”מאז התחוללה שואת היטלר על ראשי היהודים בגרמניה לא הסחתי דעתי ממך ומביתך... מהרה בואה הנה. וטוב פת חרבה ושלווה בה בארץ-ישראל משור אבוס ומהומה בגוב האריות” (שם, עמ' רצב).

כמה חודשים לאחר מכן, כשהגיע הסופר יוסף פטאי לביקור בארץ, לא חסך ממנו ביאליק את שבט ביקורתו: ”שוב באת כתייר לארץ-ישראל? ואני אומר לך בוא והשתקע בעוד מועד... וכלום חושבים אתם, שהיטלר יישאר בתוך תחומי גרמניה? הוא יעבור גם על גבולות אוסטריה ואונגריה. ארץ ישראל אפילו יש בה מהומות, היא מקלט יותר בטוח מכל העולם כולו בלי פרעות” (י פטאי, פרקים לביאליק שבעל-פה, הארץ, 7.7.1939).

המיאה לדפוס: כראלה קוט

בקשתו של יהודה שלמון ז"ל לחברי הקבוצה-

לפני כ-4 שנים, כתב יהודה שלמון צוואה ובה השאיר מכתב, שאותו ביקש לפרסם לחברים לאחר מותו, ואנו מפרסמים אותו כמעט במלואו.

2.4.08

לחבריי היקרים בקבוצה !

בדרך ארוכה הלכתי אתכם מהאהל בחולות ועד הלום- קבוצה גדולה ומפוארת- משק חקלאי מפותח ותעשייה. לא שמשתי בתפקידים מרכזיים, אלא הייתי איש מהשורה, המשתדל לתרום כמיטב יכולתו להצלחת המלאכות, אשר היו מוטלות עלי- לתחזק את ציוד ההשקיה ומלחמה בעשבים שוטים, ועתה מקווה אני מאד, שיימצא אחד, שימשיך לתקן את מה שצריך תיקון.

לא לעצותי אתם זקוקים, אתם תדעו כבר מה לעשות כאשר יהיו בעיות וסיבוכים.

גם אם המבנה הארגוני של סעד ישתנה, אין להתייאש, אפשר לחיות חיים יפים והגונים בכל צורת חיים ובכל התארגנות.

אבל יש לי בקשה קטנה- חבריי והקדמה ארוכה.

כל חיי אהבתי את ארצי וגם את לשוננו העברית.

ללשונונו זו יש כללי הטעמה ברורים, הנשמרים היטב בתורה, בנביאים ובכתובים.

כללי הברה אלה השתבשו לגמרי בימי הביניים, כאשר חדלו לדבר בשפת הקודש ורק כתבו אותה, וזה בעקבות השפעת השפות הזרות באירופה, בהן מבטאים את המלים במלעיל, ובעברית ברוב הפעמים במלרע. מלחינים הלחינו מנגינות לפיוטים, ורבים מהם מושרים עד היום בהטעמה לא נכונה אף על פי, שלעתים קרובות אין כל מניעה מבחינת משקל השירה לבטא את הטעמת המנגינה בצורה נכונה.

יש מנגינות יפות, שבאמת אפשר לשיר במבטא נכון. מלחיני זמננו כבר שמים לב ושירים רבים וזמירות שבת חוברו כבר לפי הכללים המסורתיים הנכונים.

בקשה צנועה לי אליכם- חברי. לא אהפוך עולמות, אבל פעם אחת בשנה בשבת בר- מצווה שלי, פרשת "משפטים", תשימו לב ותשירו בבית הכנסת ובחדר האוכל במיוחד מנגינות אחרות, הסובלות גם הטעמה נכונה ואני אולי אשמע.

אבל העיקר כמובן תמיד שירה ציבורית, שישתתף בה מירב הציבור בכל מקום ובכל בית, ובזכות שירה ציבורית ערה תזכו לחיות בשמחה ובטוב לב.

שלכם יהודה שלמון

לחברות וחברי הקיבוץ

בסיומה של השבעה על בעלי, אבינו וסבנו אליעזר, ברצוננו להודות לכל אנשי הקיבוץ אשר סייעו בידינו, החל מקבלת הידיעה על מותו של סבא אליעזר, ועד לסיומה של השבעה. על הדאגה לכל פרט, הגשמי והרוחני, ועל הסיפורים הרבים על מעשיו ודרכיו של סבא אליעזר אשר חלקם לא היו ידועים אף לנו, בבחינת "טוב שם משמן טוב".
בברכת גאולה קרובה, ושתהא השכינה שורה על קהילתנו תמיד.

משפחת נה"ר

על ביטוח ותחבורה

- חל איסור מוחלט לדבר בטלפון נייד תוך כדי נסיעה, אלא בדיבורית.
- חובה לחגור חגורת בטיחות גם בנסיעה בכבישי הקיבוץ.
- אין להשאיר מפתחות – ברכב, קטנוע, קלנועית ועוד.
- אין להשאיר רכב מונע ללא השגחה.
- הנהיגה בקלנועית **אסורה** למי שטרם מלאו לו 16 שנים.
- הנסיעה בקלנועית מותרת לנוסע אחד או שניים בלבד ! (רק על המושב של היצרן).
- הביטוח **אינו מכסה** נפגעי תאונה שלא נהגו על פי חוק או תקנת תעבורה.
- נהיגה ללא רשיון – עבירה פלילית.

נא להקפיד על פי חוקי התעבורה. בימי גשם לנהוג בזהירות! ויה"ר שנעבור את החורף בשלום.

עמחה בלס

"שבת אחים עם יחד"

משרד הביטחון - מחלקת התיישבות, בראשותו של עמיקם סבירסקי, מזמינה אותנו ואת קיבוץ עלומים, לשבת משותפת של הפוגה/רגיעה, במתקן של 'האגודה למען החייל באשקלון' (כמו לפני כמה שנים).

המועד הוא: שבת פרשת **שמות** (בעוד שבועיים).

יציאה ביום חמישי אחה"צ. תוכנית השבת, הרשמה, פרטים נוספים - יימסרו בהמשך.

צופר

”אחד? אפלו”-

אורי יצרי מספר על א.נ.ו.

נולדתי בתרצ”ד בתל-אביב. הבן הבכור למשפחה יקית מובהקת. אחד הרשמים החשובים שספגתי בבית היה נוכחותה של אמא שלי, שהיתה עקרת בית למופת, וכך הצלחנו לשפר את הדלות ששררה בבית.

אחד הזיכרונות שנחקקו בי בצעירותי הוא קול הפצצות שהטילו עלינו האווירונים האיטלקים שאחת מהן נפלה ליד ביתנו, ולמזלנו לא הסבה נזק. נראה שאירוע זה הצית בי כנראה את היצר לעסוק בבטחון... בהיותי בן עשר הצטרפתי לתנועת ”בני-עקיבא”. ביתנו היה פתוח, וכל שנה ביום-העצמאות, במהלך הריקודים, היו באים החברה לשתות אצלנו.

לסעד הגעתי עם גרעין הטירה, וכאן הקמתי את ביתי- בשנת 1964. גדלנו ארבעה ילדים ששלושה מם מתגוררים בקיבוצים, והרביעי – בגוש עציון. במירב שנותיי בקיבוץ עבדתי בפלחה, ובשלב מסוים עברתי לעבוד במפעל – בו אני נהנה לעבוד עד עצם היום הזה.

בנושא הביטחון התחלתי בשנת תשכ”ה כנשק – תקופה בה החזקנו בהרבה נשק. הייתי אחראי על הטיפול בנשק ועל חלוקתו. בשלב מסוים מוניתי לרבש”ץ, תפקיד אותו מילאתי לסירוגין במשך 30 שנה, בשתי קדנציות- עד לפני כשנתיים.

האירוע המשמעותי הראשון בו תפקדתי כרבש”ץ, היה בזמן מלחמת ששת הימים, שכללה את תקופת ההמתנה במהלכה הייתי אחראי על חלוקת הנשק.

אנקדוטה.. – הקסאם הראשון שנפל על מדינת ישראל היה בשטחנו. היה זה ביום כ”ט בשבט בשנת תשס”א – 2002. הייתי בדיוק בדרכי מהעבודה לבקר את אימי סמוך לפטירתה, וכשעמדתי לנסוע, הזעיקו אותי לשדה בגלל נפילת הטיל שעד אז לא היה מוכר.

למרות ההלם הראשוני, השתדלתי לבצע את תפקידי ביעילות המקסימאלית, לעזור לכוחות הביטחון שהגיעו – לעמוד בקשר עם הקיבוץ ולמלא את כל בקשותיהם.

אחת המשימות השוטפות היא – לסגור כל ערב עם חשיכה את השערים. בהזדמנות זאת אני רוצה להודות לחברים ולחברות שבמהלך הצעדה היומית לאורך הגדר עדכנו אותי בכל בעיה ותקלה לתועלת הציבור כולו. עוד חוויה.. אחד הקסאמים נפל בשעות הבוקר, בבית משפחת עסיס (תושבים בעבר). מאחר וקיבלנו התראה על קסאמים העלולים לפלוט גזים, כיוונה אותי אחת החברות לבית המשפחה. נכנסתי בחפזה וראיתי את נאוה בעלת הבית, ששערה הלבין לגמרי כתוצאה מהאבק והסיד שנפלו עליה מקירות הבית. הייתי בטוח שזו אמא שלה...

חוויה נוספת היא הקסאם שנפל במטבח של יהודה בר”ט. כשנכנסתי מצאתי את יהודה מטאטא בחדווה את הבית. לא התאפקתי ושאלתי אותו אם קפץ על ההזדמנות שנקרתה לידו ועצם הטאטוא גורם לו לסיפוק. לא היה משעמם.

לא הייתי מצליח לעמוד במשימות ללא עזרתם של חברים רבים. היה לי סיפוק רב בתפקיד הזה, בנוסף על הסיפוק שהיה לי בעבודה השוטפת במפעל בתפקיד בעל משמעות ומאתגר.

ראינה: חייז'ה יקותיאלי

ד"ר ח' האלכיר – סיכום שתי האסיפות האחרונות:

בשבועות האחרונים קיימנו שתי אסיפות, ואני מבקש לדווח עליהן בקצרה:

1. אסיפה מספר 12 לשנה זו – באספה זו פתחנו בהצגה של עופר למבנה חדש להנהלת הקהילה. עיקר השינוי הוא בכך שעופר חש שהרכב הנהלת הקהילה חייב לכלול מרכזי תפקידים עיקריים, שעוסקים כל אחד בתפקידו בניהול היומיומי של סעד. בנוסף לבעלי התפקידים (מזכיר, מנהל מש"א, רכזת תרבות, רכזת חינוך, רכזת סיעוד ורווחה) ביקש עופר לצרף עוד 3 נציגי ציבור כאשר לפחות אחד מהם צריך להיות מעל גיל 65 כמייצג של השכבה הבוגרת. התקיים דיון, ובסופו הציבור אישר את המבנה החדש, וכך יכולנו לגשת לבחירת הנהלת הקהילה, שהתבצעה בפתקים, ונוסף על בעלי התפקידים השונים נבחרו: שמחה בלס, כרמל הלפרין, וסלעית לזר כנציגי הציבור. וכמובן כולנו מאחלים בהצלחה, ועבודה פורייה להנהלת הקהילה.

לאחר הסעיף הזה עברנו לעסוק בתוכנית המיסוי לחומש הקרוב. הנושא הזה קשור קשר הדוק לשאלת הקליטה שבה החלטנו כי מדרגת המס המירבי לנקלטים תעמוד על 25 אחוז. כחלק מהקשר לקליטה מחד ומאידך על בסיס הכוונה המוצהרת שלנו להוריד גם לחברים את מס האיזון, הצגנו תכנית חמש שנתית להורדת המס עד למדרגה מירבית של 35 אחוז. פער עשרת האחוזים בין הנקלטים לחברים, מבטא חוב עבר של החברים במועד השינוי, לבנינו בגין לימודים חתונות ועוד. חשבנו כי לא נכון שנקלטים שאינם זכאים לזכויות עבר, יישאו בחוב העבר. הדיון היה ער וקולני והובעה קשת דעות רחבה מאד, באשר לשאלת הנקלטים, שאלת המקור הכספי, ובאיזו שיטה לנהוג בשאלת הורדת המיסוי, האם במדרגות הגבוהות בלבד, או שמא על כלל המדרגות. מאחר והדיון התארך, משכנו את ההצעה והבטחנו להציגה מחדש באסיפה הבאה.

2. אסיפה מספר 13 לשנה זו – אסיפה זו התחלקה לאסיפת אגודה קהילתית כולל תושבי שכונת שקד, ולאחריה אסיפת חברים רגילה. לצערנו, למרות הסופגניות, ואולי מפאת הגשם, הגיע ציבור זעום לאסיפה זו.

אסיפת אגודה – על סדר היום הייתה בחירת הנהלה לאגודה קהילתית שאמורה לעסוק בנושאים מוניציפליים שהועברו לאגודה, כמו: חינוך, דת, תרבות, נוי, בטחון ועוד. עופר הציג את ההרכב המוצע שכולל חלק מחברי הנהלת הקהילה ואליהם הצטרפו שני תושבי שכונת שקד, חמי (כרכוז תרבות) ואהרליה ברט. לבסוף, אחרי הבהרות לחלוקת הנושאים בין הנהלת הקהילה להנהלת האגודה, התקיימה הצבעה בפתקים והנהלת האגודה הקהילתית נבחרה ברוב קולות.

אסיפת חברים – ברוח האסיפות האחרונות פתחנו בבחירת מזכירות חדשה לסעד, תוך שהוצגה לחברים הדרך שעל ידה אנחנו מבקשים להחזיר למזכירות את תפקידה העיקרי כגוף העליון שיונק את כוחו מהאסיפה, אחראי על כלל נושאי המדיניות של סעד, כולל פיקוח ותאום בין הנהלת המשק והנהלת הקהילה. חשוב לנו מאד ליצור מצב שהמזכירות אכן תוביל את המהלכים האסטרטגיים וכמו כן היא תהווה כר לפיתוח מנהלים עתידיים לסעד הן בתחום החברתי והן בתחום הכלכלי. לשמחתנו ההרכב: בוקי, עופר, חלופ (ללא זכות הצבעה) יונת, שרה רוזמן, נחום, דובי גינזברג וענת אש, עבר ברוב קולות בהצבעה בפתקים בעד ונגד על פי התקנון.

השקעות אגודה – עופר פירט את המקורות הבלתי מספקים להשקעות באגודה (המגיעים מתוך תקציבה השוטף), ואת ההצעה שכל חבר אגודה ישלם 10 ש"ח בחודש עבור קרן השקעות לאגודה (יובא לאישור אסיפת האגודה). הסעיף שהובא לדיון היה ההצעה שבנוסף לסכומים האלה, הקיבוץ יעביר בכל שנה עוד 30.000 ₪ לטובת השקעות האגודה. התקיים דיון אמוציונאלי ולא פשוט. עלו שאלות הכיכד לא יישאו כלל חברי האגודה באופן שווה בנטל הזה ועוד. סוף דבר אושר הצעתו של עופר לשנת 2013 בלבד. ונידרש לנושא לעתיד פעם נוספת.

תוכנית מיסוי לחומש הקרוב – בהתאם להבטחתנו חזרנו עם הצעה משופרת, להורדת מס האיזון לחברים בחומש הקרוב. חשוב לזכור שסעד בחרה להנהיג רמת מיסוי גבוהה על מנת לשמר את כלל הערבות ההדדית היפה שלנו. התפלגות המס בין המשפחות השונות מאד לא מאוזנת וזה בעייתני. אשר על כן, הצענו הורדה בכלל המדרגות באופן פרוגרסיבי, כך שבכל שנה ירדו מדרגות מס האיזון בשיעור הולך ויורד מהמדרגה הגבוהה למדרגה הנמוכה. בדרך כזו, למרות שבוודאי היא אינה מספקת את כולם, אנחנו גם שומרים על המסגרת שהוקצתה לכך בגובה של חצי מיליון ₪ לשנה, וגם ממשיכים להוריד מיסוי כפי שהבטחנו. ברוב קולות גדול מאד התקבלה ההצעה, ואנחנו נידרש לממש אותה, תוך כדי בדיקה בכל שנה שאכן איננו חורגים מהמסגרת התקציבית.

בוקי ברט

לחן קאופמן
ברכות לראל האיוס
והרבה הצלחה בהמשך!
קהילת סעד

ליהא אהרון

לראל בר המצווה-מלל טוב!
לאילנה וליאיר ולכל המשפחה
הרבה שמחה ואושר- קהילת סעד

ליאיר סלומון

מלל טוב-לראל בר המצווה!
למרי ולאורן ולכל המשפחה
שתזכו להרבה נחת - מכל הקהילה

ליהודית ולחיים אפשטיין
מלל טוב להולדת הנין
נכד לאפרת ולצודד בר שלום
בן ליהודה ולאלעד בר שלום

לאילנה ומויסלה גינזברג

מלל טוב לראל כניסת הנכדה הבכורה
צמית - לצול מצוות
ברכות להורים- קרן וצרון, ולכל המשפחה

